

„**Határtalanul!**” program iskolánkban, amely megvalósult Bethlen Gábor Alapítvány Zrt. és Magyarország Kormányának támogatásával, „**Arcanum/Titkok**” címmel

HAT-KP-1-2024/1-000552 azonosító számon

Ebben a programban Erdély titkait fedeztük fel. 2025. május 12-től 5 napon keresztül a 7. évfolyamos tanulók közül 40 tanuló és 5 pedagógus felejthetetlen tanulmányi kiránduláson vett részt. A program elnyert összege 7.000.000 Ft volt. A programok megvalósítása, helyszínek felkeresése, gondos előkészületek után történtek. Az előkészítő órán már tanulmányoztuk az utat, programot, híres helyeket a digitális Barangoló ismereteit felhasználva. Történelmi és földrajzi ismertetés után előkészítettük a kézműves bábokat, meghatároztuk az etikai kódexünket, melyet a Tordai hasadék festett képére helyeztünk. A Bolyai Egyetemről szóló ismertetőt QR kódról olvastuk le.

Kora reggel indultunk útnak, a szülők segítségével bepakoltunka buszba, s elköszöntünk. Vámospércs határátkelőn át léptük át a határt, ami tulajdonképpen ebben az évben már csak képzeletbeli volt: a határ eltörlése után teljesen üres volt a határátkelő, nem volt semmiféle ellenőrzés, mint régen.

Első megállónk, mint sok éve már Sződemeterre vezetett, Kölcsey Ferenc szülőházához, keresztelő templomához. Az emlékház előtt elszavaltuk, majd elénekeltük a Himnuszt. Vendéglátónk-Pakulár István református lelkész várt minket és tartott idegenvezetést. De ezen a napon vendégek is érkeztek velünk. A Szigetszentmiklósi Tankerületi Központ munkatársai iskolánk igazgatójával érkeztek a helyszínre, és a nap első részében együtt tartottak a csoporttal.

A templomban egy kis szerepjátékra is sor került:

Koszorúzásra is sor került, emlékezve a Himnusz írójára, majd felsétáltunk a szülőháza udvaráig.

Tasnád, Bíró Lajos utca felé tartottunk, ahol iskolánk névadójának szülőháza állt egykor. A tulajdonos Hollós Gizi néni az idén is várt minket. A Bíró-ház falára két éve állítottunk emléktáblát, erre helyezett igazgató úr és Bakóczi-Szűcs Kincső virágot. Bíró Lajos életrajzát Kósa Loretta idézte fel. Bíró Lajos egyetlen köztéri szobra előtt koszorúzott a kis csapat és a tankerületi vezetők is.

Farkaslaka felé indulva Kolozsváron megelékeztünk a Mátyás- szülőháznál és a Mátyás-szobor előtt. A Szent Miklós székesegyházban meghallgattuk a mise elejét: éppen magyarul tartotta az atya az istentiszteletet. Sétáltunk a főtéren, megtekintettük az egykori Bánffy palotát, azaz a Babes-Bolyai Tudományegyetemet.

Késő este érkeztünk szálláshelyünkre, Farkaslakára. Útközben versenyeztünk: Ki tud többet Kölcsey Ferencről és a Himnuszról? címmel.

Második nap reggel a farkaslakai iskolában kezdtük programunkat. A 3. osztályosokkal befejeztük a kézműves bábokat, amelyek Rákóczi mondájához készülnek. A fejedelem dajkája című mondát adtuk elő nagy sikerrel a kicsiknek, majd Kellner Máté és Kónya Szabolcs testnevelők vezetésével megtanulták velünk a kicsik a Kotló kánya szabadtéri játékot és közösen játszottunk.

Visszafelé Tamási Áron sírjánál, majd a Trianon emlékmű előtt emlékeztünk. Előzetes ismeretek alapján kiderült, hogy Fekete Emese diákunk családja rokonságban volt az íróval, aki egyik írásában meg is emlékezett róla, olyan jó barátságban voltak. Emese a sír előtt mondta el ezt, nagyon büszke volt, s általa mi is.

Segesvár felé indulva Fehéregyházán megemlékeztünk Petőfi Sándorról, akit itt láttak utoljára életben a katonák. A falu szélén, a csatában elesett honvédek turulmadaras obeliszkjére helyeztünk koszorút, a segesvári csata és a város történetét Máté bácsitól hallgattuk.

Segesváron a vár udvaron ismertető után Boltos Gábor Petőfi verset szavalt, majd rövid szabadidő keretében bejártuk a vár: Szarvas ház, óratorony, múzeumi kiállítás, pincebörtön, Szent Miklós templom, Drakula ház és szobor látványosságokat.

Gyalukutai finom ebéd után Erdőszentgyörgyre a Rhédey-kastélyba indultunk. Rhédey Klaudia volt a most regnáló angol király III. Károly szépanyja, így méltán húztuk ki magunkat ezen a helyen (is). Csodálatos kiállítás, megannyi meglepetéssel és udvarán egy többszáz éves fával. No és Zalán zongorajátéka, amit egy igen régi zongorán próbált játszani.

A földszinten Bözödújfaluból származó tárgyak megtekintése és a falu harangjának megkongtatása után Bözödújfaluba mentünk... azaz a falut elárasztó tó partjára. Döböntes látvány volt a csodaszép völgy, ebben a tó, amelyből csak egy torony állt ki – ezt építették újjá az eredeti templomtorony helyett – mementónak.

Harmadik nap a székelyek Szent Hegyére: Madarasi-Hargitára túráztunk. Meglepetés várt minket Ivóban, az Öreg szivacs panzió előtt. Idáig jöttünk az autóbusszunkkal, majd mindenki felszállt egy-egy dzsipre, illetve ennek hátuljában lévő padokra. Így mentünk fel Hargita kb. 1600 méteres magasságáig. Innen gyalogtúra a csúcsig és vissza. A gyönyörű táj, szép környezet és a még meglevő hó- hógolyózás közepette, kicsit feledtette a túra nehézségét. Mire visszafelé jöttünk a hegyről, a nap olvasztotta a hegyoldalon a havat, így a köves-vizes-sáros úton óvatosan ereszkedtünk, (többen küzdöttünk) de még így is jónéhány esés volt, amit már mókának fogtunk fel. De megérte felmenni, kihagyhatatlan. Az út során elkísért minket egy hivatásos erdész, akinek tempóját néhányan alig tudtuk követni. Jó volt így, s szerencsére még medvével sem találkoztunk.

Zetelakán a Kis Dagi vendéglőben jólesett a bőséges és nagyon finom ebéd, az üdítők.

(A lányok cipőit a nagy sár áldozatai lettek.)